

РЕШЕНИЕ

№ 836

гр. Бургас, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести юни през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Нася Ив. Япаджиева

Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20232100500730 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод по въззивна жалба на „Мика стил“ - ЕООД – с.Яребична, обл.Варна, ищец по предявения иск, чрез адв. Георгиева, срещу Решение №573/15.03.23г., постановено по гр.д.№2547/22г. по описа на Районен съд Бургас, в частта, с което:

- е отхвърлена претенцията на въззивника против Р. И. С. и А. П. Ф., за признаване за установено спрямо ответниците, че ищецът е собственик на следните движими вещи и за осъждането им да заплатят тяхната стойност: 1406 лева - стойност на бар - заден ред, бар заден ред 2/бар шкафове рукванд - кафемелачки и мивка/, представляващи бял шкаф с размери 1260/860/600 мм, масивен плот - цвят дъб, размери 1260/860/38 мм, модул - бял цвят, размери 1340/860/300 мм, масивен плот-цвят дъб, размери 1340/860/38 мм, етажерки - 4 бр. - цвят дъб, размери 1260/300/380 мм.; 1379 лева - стойност кафе кът, кафе кът 2, кафе кът /ъглов модул кафе/, състоящ се от метална основа - цвят черен от 3 мм. ламарина, размери - 2500/600/720 мм, гръб от плоскост - цвят - черен, размери 2500/760/19мм, масивен плот - цвят -дъб, размери 2500/600/38 мм., модул, състоящ се от 2 бр. етажерки - цвят дъб, размери 2500/360/760 мм.; 204 лв. - стойност метална опора маса 2 /опора за маса - от 18 бр./ - 12 бр. - цвят черен, размери 150/720/40 мм.; 198 лева - стойност метална основа кафе кът /метална основа с рафтове за маса за кафемелачка/ - цвят черен, размери 1500/800/720 мм., масивен плот- цвят дъб, размери 1500/800/38 мм., ведно с метална конструкция за цилиндрични бункери - цвят черен, размери 1700/1100/40 мм.; 159 лева - стойност рафтоносач 1 /конзола за рафт - 4 бр./- цвят черен, размери 1000/350/40 мм.; 136 лева - стойност рафтоносач 2 /модул подпора за рафт/ - цвят -черен, размери 435/360/360 мм.,

- е отхвърлена претенцията за осъждане на ответниците да заплатят сумата от 2722 лева, представляваща стойността на следните движими вещи: диспенсър за кафе,

състоящ се от 7 бр. цилиндрични силози за кафе, марка „Кубан“, модел № PSS90 - цвят хром, размери 700/150 мм. и 5 бр. кубични силози за кафе, марка „Кубан“, модел № KBN40 - цвят хром, размери 390/190/290 мм.

- въззивното дружество е осъдено да заплати на всеки от ищите по насрещния иск Р. И. С. и А. П. Ф., сумата от по 144,75 лева, представляваща неизплатен пълен размер на наемни вноски за периода от 30.03.2020г. до 30.12.2020г. по сключен между страните договор за наем от 01.04.2019г. за обект бистро, находящо се в гр. Бургас, ж.к. Лазур, бл. 127, вх. 4, секция В, партер, както и сумата от по 5100 лева, представляваща обезщетение за ползването на собствения им имот - бистро, находящо се в гр. Бургас, ж.к. Лазур, бл. 127, вх. 4, секция В, партер, след прекратяване на договора за наем за периода от 01.01.2021г. до 30.12.2021г., както и законната лихва върху главниците, считано от датата на депозиране на насрещната исковата молба – 21.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 1191,96 лева съдебно-деловодни разноски в настоящото производство по главния и насрещния иск.

На първо място въззивникът излага оплаквания за неправилна квалификация на иска за присъждане равностойността на вещите – ищецът е посочил и настоявал, че чл.521, ал.2 ГПК, а съдът е квалифицирал претенцията по чл.108 ЗС, вр. чл.57, ал.2 ЗЗД. Въпреки това, с позоваване на съдебна практика, въззивникът намира, че доказателствената тежест е разпределена правилно, но оспорва извода на съда, че ищецът не е доказал оборудването, което е поставил в имота и оборудването, което е останало. Намира, че от представените писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, в т.ч. показанията на свидетелите П., П., И., К., чиито показания анализира, се установява, че в обекта са били поставени и са останали процесните вещи. Оспорва извода на съда, че неизпълнение задължението на наемателя да опразни обекта, води до неоснователност на иска за присъждане равностойността на липсващите вещи. Намира, че не е било спорно, че тези вещи са се намирали в обекта и намира за доказано, че са останали в него.

При анализ на свидетелските показания, въззивникът обосновава твърдението си, че е бил лишен от достъп до обекта, което не е обсъдено от първоинстанционния съд. Не е обсъдено обстоятелството, че на 12.04.22г. съдебният изпълнител е намерил демонтирани една част от вещите, а други са липсвали. Не е обсъдено обстоятелството, че достъп до имота на вещото лице са предоставили ответниците.

По отношение на иска за присъждане равностойността на диспенсър за кафе, въззивникът намира, че правната квалификация е по чл.521, ал.2 ГПК, а преюдициален е въпросът по чл.76 ЗС – правото на държателя да иска връщане на вещта в 6 месечен срок. При анализ на показанията на свидетелите П. и П., въззивникът оспорва извода на съда, касаещ правоотношението между ищеца и „Златани“ – ООД – собственик на вещта, който я е предал по валиден договор на ищеца. Намира за ирелевантно това правоотношение; счита че от значение е обстоятелството, че вещта е била в държане на ответника след прекратяване на договора за наем, но не може да претендира връщането ѝ, поради което претендира равностойността ѝ. При анализ на свидетелските показания намира, че е установил че вещта е била в обекта, както и че същата не се намира в него, а достъп до обекта имат само ответниците – излага подробни разсъждения, като се позовава и на съдебна практика.

По отношение на несрещните икове за присъждане на наемни вноски заявяват, че ищите не са уточнили за кои месеци се твърди, че липсва плащане и в тази връзка съдът не е приел възраженията на ответника. Т.к. твърди, че наемната цена за целия период 01.04.2019г. – 30.12.2020г. е платена, въззивникът представя доказателства за внесен данък „общ доход“. Според въззивника, съдът не е съобразил, че съгласно договора, наемателят внася дължимият от наемодателя данък, поради което и дължимата наемна цена следва да се намали с 1039.50 лева – извършва анализ в тази връзка. За периода 13.03.20г. – 30.04.20г. намира, че наем не се дължи, с оглед нормата на чл.306 ТЗ и пандемията от Ковид 19, съставляваща непреодолима сила – с позоваване на съдебна практика, въззивникът обосновава твърдението си.

По насрещните икове за обезщетение за неоснователно обогатяване в периода

01.01.21г. – 30.12.21г. намира, че ищите не са доказали обогатяване, обедняване и връзка между тях; не е доказано ползване на обекта нито противопоставяне на наемодателя след прекратяване на договора за наем през 2021г. При анализ на свидетелските показания и кореспонденция между страните, заявява твърдение, че от 01.01.21г. страните са се договорили оборудването да се съхранява в обекта, като договорът ще бъде анексиран в по-късен момент, което е станало на 21.06.21г. с обратно действие. Това е било обусловено от все още действащите мерки против ковид 19 и приемането на различни заповеди досежно функционирането или не на заведенията. При анализ на свидетелските показания обосновава извод, че дружеството не е имало достъп до обекта през 2021г., защото ответниците са го отнели. В тази връзка съдът не е изложил мотиви според въззивника, нито по въпроса за съществуването на „непреодолима сила“, каквато съставлява пандемията от ковид 19 и действащите административни актове в тази насока, довели до невъзможност за функциониране на търговски обекти.

Въззивникът обосновава твърдение, че наемодателят не е оказал съдействие на наемателя да изнесе вещите, което се установява от събраните по делото доказателства – излага фактологията и извършва анализ, в подкрепа на извод, че не е било налице обогатяване на наемателя и обедняване за наемодателя. Излага аргументи и досежно размера на обезщетението и размера на средния пазарен наем в условията на ковид криза, който не следва да се приравнява на уговорения в договора наем.

Въззиваемите – ответници А. П. Ф. и Р. И. С., чрез адв.Станчев представят в срока по чл.263, ал.2 ГПК **писмен отговор**, с който оспорват въззивната жалба. Счита за безспорно установено, че между страните на 01.04.2019г. е сключен договор за наем, по силата на който ищцовото дружество е обзавело обекта и е направило подобрения, с оглед дейността за продажба на кафе и други стоки. Страните не са се договаряли наемодателят да стопанисва имуществото на наемателя. Наемателят пречатства наемодателя да ползва вещта, като две години след прекратяване на договора държи свои вещи в него. Плащането на наемната цена е извършвано по сметки на двамата наемодатели, които до края на 2019г. са били в пълен размер. След този период са постъпвали плащания в намален размер, които наемодателите са приели в интерес на общата работа. Прекратяването на договора е станало по инициатива на ищеца – предсрочно, като ответниците са приели това с анекс от 01.01.21г. В него на наемодателите не са възложени задължения да съхраняват оборудването; на наемателя е предоставен достатъчно дълъг срок да го изнесе, което той не е направил.

Според въззиваемите, от показанията на свидетелите се установява, че през юни 2021г. в помещението са се намирали вещи на ищеца – климатик и др., които са останали и след това, което сочи, че той не е изпълнил задължението си да предаде на наемодателите владението на вещта. Оспорват изложените в жалбата твърдения; заявяват, че нямат претенции по отношение на вещите, а само за връщане на помещението, което изявление са направили и пред съдебния изпълнител. Заявяват, че не са създавали пречки на ищеца да изнесе вещите, което той е правил в продължение на месеци и все още не е приключил – напротив – многократно са го канили да ги вземе и да освободи помещението.

Според въззиваемите, по делото липсват доказателства претендираните вещи да са притежавани от дружеството – да са включени в активите му. Съгласно договора подобренията – в т.ч. Ел и ВиК кухня, които са трайно прикрепени, остават собственост на наемодателя.

По отношение на насрещния иск въззиваемите заявяват, че наемната цена е в размер на 850 лева. след прекратяването на договора дружеството ползва обекта като държи оборудването си в продължение на 27 месеца. Въззиваемите не са се възползвали от правото да претендират обезщетението, уговорено в договора – 100 лева на ден, което би било в размер на 82000 лева, което сочи, че са добронамерени и претендират само обезщетение, в размера на уговорената наемна цена, с която са обеднявали, а наемателят се е обогатил съобр. нормата на чл.236, ал.2 ЗЗД.

Въззиваемите считат, че не са дали повод за завеждане на иска, поради което не

дължат разноски, в т.ч. за обезпечение на доказателства.

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК. Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ГПК, от лице, за което съществува правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение; отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК, поради което същата е допустима.

Бургаският окръжен съд, след като взе предвид твърденията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира че от показанията на свидетелите Петров и Попов – посочени от ищеца и И. и К. – посочени от ответниците, извършената съдебно – икономическа експертиза и от представените писмени доказателства, първоинстанционният съд е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, относно сключен на 01.04.2019г. договор за наем на обект, находящ се в гр. Бургас, комплекс „Лазур“, бл. 127, за използването му като кафе – магазин, като ищецът е бил наемател, а ответниците - наемодател. Уговорена била месечна наемна цена е в размер на 850 лева, платима до 15-то число на месеца предхождащ този, за който се отнася, поравно на двамата наемодатели; наемателят заплатил гаранционен депозит в размер на 850 лева. Съдът установил е безспорния по делото факт, че с анекс от 01.01.2021г. действието на договора било прекратено, ключовете за обекта били предадени на ответниците. За обзавеждане на обекта, ищецът сключил на 30.7.2018г. договор за изработка на проект за интериорен дизайн със „Синята лисица“ ЕООД, като общо стойността на мебелите е в размер на 13758.25 лв. за проектирането и изработката им. За функциониране на обекта с посоченото предназначение бил сключен и договор за предоставяне на техника от 15.5.2019г. и приемо-предавателен протокол от 15.5.2019г. „Златани“ ЕООД, за предоставяне на диспенсър за кафе, на обща стойност 4800 лв., състоящ се от 7 бр. цилиндрични силози за кафе и 5 бр. кубични силози за кафе.

Първоинстанционният съд установил, че при обзавеждането на обекта с мебели и техника, не бил съставен приемо – предавателен протокол между страните по делото. След прекратяване на договора, ищцовото дружество продължило да държи в помещението обзавеждането, като на няколко пъти били изнесени движими вещи, съставляващи техника. С определение №3579/30.3.2022г. по ч.гр.д. № 3897/2022г. на ВРС, било допуснато обезпечение на бъдещите искове на ищеца чрез запор на движими вещи, оборудване, мебели и техника. Запорът е наложен по образуваното изпълнително дело № 202/2022г. на ЧСИ 804, г-н Делян Николов чрез извършване на опис на 12.04.2022г., за което е съставен протокол от същата дата. Част от вещите, предмет на иска не се намирали в обекта, а други били извадени пред обекта. Намерените в обекта вещи, както и извадените пред него били възложени за пазене от ответницата Р. И. С.. Досежно установеното от фактическа страна, въззивната инстанция препраща към мотивите на първоинстанционното решение на осн. чл.272 ГПК.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на осн. чл.269 ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. След като взе пред вид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира, че същото е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, при споделяне мотивите на съда и в тази им част на осн. чл.272 ГПК.

В допълнение следва да се каже:

По отношение на иска за присъждане стойността на движими вещи следва да се каже: нормата на чл.521 ГПК се намира в Част V – „Изпълнително производство“, дял III – „Изпълнение на непарични вземания“, глава 47 ГПК – „Принудително отнемане на вещи“. Систематическото тълкуване на разпоредбата сочи, че същата намира приложение в хипотеза, в която с влязло в сила съдебно решение е бил уважен иск за предаване владението на движими вещи. Разпоредбата на ал.2 урежда случая, при който е образувано изпълнително дело за предаване на вещите, но присъдените движими вещи не са намерени от съдебния изпълнител в деня на предаването им. Така процесуалният закон предвижда възможност вместо вещите, на кредитора да бъде

предадена тяхната равностойност. Касае се за процесуално, а не материално основание за предаване на равностойност, т.к. поначало е присъдена вещ.

В настоящия случай към предявяване на иска ищецът твърди, че тези вещи не са налични и претендира изначално присъждане на равностойността им. Материалноправното основание на иска се съдържа в нормата на чл.57, ал.2 ЗЗД – ищецът се позовава правото да иска присъждане на равностойността на вещите, които твърди, че ответниците са изнесли от магазина (отчуждили, повредили или др.). Поради това искът следва да се квалифицира като такъв с правно основание чл.57, ал.2 ЗЗД, а не като такъв по чл.521, ал.2 ГПК.

За да проведе успешно този иск, ищецът следва да докаже, че движимите вещи, чиято стойност претендира, са се намирили в обекта и са останали във владение на ответниците. Касае се за:

бар - заден ред, бар заден ред 2 /бар шкафове рукванд; кафемелачки и мивка/, представляващи бял шкаф с размери 1260/860/600 мм, масивен плот - цвят дъб, размери 1260/860/38 мм, модул - бял цвят, размери 1340/860/300 мм, масивен плот-цвят дъб, размери 1340/860/38 мм, етажерки - 4 бр. - цвят дъб, размери 1260/300/380 мм., на стойност 1406 лева;

кафе кът, кафе кът 2, кафе кът /ъглов модул кафе/, състоящ се от метална основа - цвят черен от 3 мм. ламарина, размери - 2500/600/720 мм, гръб от плоскост - цвят - черен, размери 2500/760/19мм, масивен плот - цвят -дъб, размери 2500/600/38 мм., модул, състоящ се от 2 бр. етажерки - цвят дъб, размери 2500/360/760 мм., на стойност 1379 лева;

метална опора маса 2 /опора за маса - от 18 бр./ - 12 бр. - цвят черен, размери 150/720/40 мм., на стойност 204 лева;

метална основа кафе кът /метална основа с рафтове за маса за кафемелачка/ - цвят черен, размери 1500/800/720 мм., масивен плот- цвят дъб, размери 1500/800/38 мм., ведно с метална конструкция за цилиндрични бункери - цвят черен, размери 1700/1100/40 мм., на стойност 198 лева;

рафтоносач 1 /конзола за рафт - 4 бр./- цвят черен, размери 1000/350/40 мм.; 136 лева - стойност рафтоносач 2 /модул подпора за рафт/ - цвят -черен, размери 435/360/360 мм., на стойност 159 лева;

диспенсър за кафе, състоящ се от 7 бр. цилиндрични силози за кафе, марка „Кубан“, модел № PSS90 - цвят хром, размери 700/150 мм. и 5 бр. кубични силози за кафе, марка “Кубан”, модел № KBN40 - цвят хром, размери 390/190/290 мм., на стойност 2722 лева.

Въпреки представените доказателства, че ищцовото дружество е сключило договор за проектиране и изработка на обзавеждане, както и за предаване за ползване на други вещи, по делото не са ангажирани доказателства, вещи с горното описание да са поставени в наетия обект, собственост на ответниците. Така например не е налице опис, противопоставим на ответниците, съдържащ информация относно конкретните мебели и оборудване, които са били монтирани или поставени в магазина. На следващо място, от показанията на свидетелите, в т.ч. и тези, посочени от ищеца се установява, че части от оборудването на кафе – магазина са били демонтирани и изнасяни на няколко пъти, след преустановяване действието на договора. Доколкото и в тази връзка също не е съставен опис, противопоставим на ответниците, от който да се установява кои конкретно вещи са били изнесени от магазина, не може да се направи извод, че тук процесните вещи на първо място са били в магазина и на второ – са останали в него, след като ищецът е изнесъл част от другите вещи. Обстоятелството, че тези вещи не са намерени от съдебния изпълнител при налагане на обезпечителната мярка „запор“, не води до извод, че вещите са били там, но към опис са изнесени от ответниците. Тук следва да се каже, че при допускане на обезпечение на бъдещ иск, съдът се произнася по твърденията на ищеца, като прави извод за вероятна основателност на иска само въз основа на тях. В исковото производство, ищецът следва да докаже тези твърдения, а както вече стана дума, въззивната инстанция намира, че такова доказване не е

проведено.

Ето защо въззивната инстанция намира, че искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Решението на първоинстанционния съд, постановено в този смисъл, е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По отношение на насрещните искове за присъждане на обезщетение – същите са с правно основание 236, ал.2, вр. чл.232, ал.2 ЗЗД, следва да се каже: от събраните в хода на делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства може да се направи извод, че ответникът по тези искове, в качеството си на наемател ползва обекта, като държи в него свои вещи и след прекратяване действието на договора, въпреки противопоставянето на ищците. Показанията на свидетелите, в т.ч. и тези на ответника сочат, че ищците са тези, които настояват обекта да бъде освободен от вещите на ответника, но последният не го извършва, т.к. тези вещи са поръчани специално, обемни са и за изнасянето им е необходимо освен да бъдат разглобени и да бъде ангажиран специален транспорт. Последното не може да служи като основание за ответника да продължава да държи вещи в обекта, независимо от това че не развива дейност в него. Ето защо, при условията на чл.236, ал.2 ЗЗД, дължи да заплати обезщетение, в размера на месечния наем, за срока на ползването.

Ето защо въззивната инстанция намира, че исковете са основателни и следва да бъдат уважени. Решението на първоинстанционния съд, постановено в този смисъл, е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По отношение на насрещните искове по чл.232, ал.2 ЗЗД – за присъждане на дължимия месечен наем за периода от 30.03.2020г. до 30.12.2020г. следва да се каже:

Съгласно чл.2 от договора, страните са уговорили ползването на обекта за търговски цели като търговски обект. Според чл.4 и 5 от договора за наем, наемателят дължи наемна цена, в размер на 850 лева месечно, платима до 15-то число на месеца, предхождащ този, за който се отнася. Наемната цена се заплаща поравно за всеки от наемодателите по посочени в договора банкови сметки. Наемателят дължи и депозит, в размер на 850 лева, за обезпечение на свои задължения по договора. Видно от представеното удостоверение от „Първа инвестиционна банка“ – АД, по сметките на насрещните ищци ответникът е превеждал уговорените наемни вноски, в размер на 425 лева за всеки наемодател. Последната вноска в пълен размер е платена на 30.12.19г. последвалите вноски са в по-ниски размери, с изключение на тази от 14.07.20г. поради това наемателят следва да бъде осъден да заплати на наемодателите дължимите, но неплатени суми.

В тази връзка следва да се разгледа възражението за наличие на непреодолима сила. Легалната дефиниция на понятието „непреодолима сила“, както и на последиците ѝ за страните по договора са уредени в чл. 306 от Търговския закон. Непреодолимата сила е непредвидено или непредотвратимо събитие от извънреден характер, което е възникнало след сключването на договора. Извънредния характер предполага изключителност на събитието, то е извън волята и контрола на страните. Непредвидимостта се изразява в невъзможност при сключването на договора страните да са допускали настъпването му, както и възможността то осуети изпълнението на поетото задължение. Непредотвратимостта означава невъзможност последиците да бъдат преодолені от страните при полагане на дължимата грижа за изпълнение на задължението.

На 11.03.2020 г. Световната здравна организация обяви коронавируса Covid 19 за пандемия. В тази връзка на 13.03.2020 г., с решение Народното събрание на Република България бе обявено извънредно положение на територията на страната като мярка срещу ограничаване разпространението на вируса. Със заповеди на Министъра на здравеопазването се въведоха редица противоепидемични мерки, свързани с преустановяването на посещения на закрити места, в т.ч. заведения за хранене, кафенета и др., забраниха се и посещенията на паркове, спортни и детски съоръжения на открити и закрити обществени места. Изключения се предвидиха за хранителни вериги, аптеки, банки и застрахователни институти, както и други обекти, но при стриктно спазване на санитарни и хигиенни правила и контрол върху броя на

посетители на закрито.

Следователно Пандемията от ковид 19 се характеризира с белезите на непреодолима сила – това събитие е извън волята на договарящите страни и извън техния контрол, т.к. не е периодично и обичайно проявяващо се. Тя е непредотвратимо събитие, т.к. в световен мащаб бяха наложени мерките за превенция и ограничаване на разпространението ѝ, в т.ч. забрана за придвижване, затваряне на заведения за обществено хранене, за спорт, образователни и други. Тя е непредвидимо събитие, предвид факта, че към момента на първоначалното разпространение на вируса в Китай, не би могло да бъде предвидено разрастването на пандемията и разпространението му в световен мащаб.

Но в теорията и съдебната практика е прието разрешение, че случаите на непреодолима сила засягат само непаричната престация, тъй като само нейното изпълнение може да стане обективно невъзможно. Изпълнението на парично задължение винаги е възможно и изпълнението му е винаги виновно /чл. 81, ал. 1 ЗЗД/. Така в Решение № 38 от 7.03.2022 г. на ВтАС по в. т. д. № 363/2021 г. се приема, че въпреки въведените с публично правни норми ограничителни мерки във връзка с пандемията КОВИД-19 – забрана за осъществяване на дейност на заведения и магазини, това е ирелевантно за изпълнение задължението на наемателя да заплаща наем на падежа. Без значение е „... дали е осъществявана дейност в наетия обект респективно дали са реализирани доходи от такава дейност, предвид обстоятелството че задължението е парично, което означава че има за предмет родово определени движими вещи-парични средства, по отношение на които се прилага правилото, че родът не погива, което означава че изпълнение на парично задължение е възможно винаги, съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 2 от ЗЗД. Същите обстоятелства не са основание и за приложение на разпоредбата на чл. 306, ал. 4 от ТЗ, въз основа на която да се приеме че е следвало да спре изпълнението за заплащане на наема, тъй като въведените публично правни протиепидемични мерки не ограничават достъпа на наемателя до наетия обект ... (в случая – търговски обект, според уговореното в договора предназначение – бел. съдия – докладчик), в който извършва тази търговска дейност, а е свързано с ограничаване на възможността за на нейното осъществяване, което не зависи от наемодателя. Правилен е изводът на Окръжния съд, че в случая наемодателят не е пречатствал достъпа на наемателя до наетия обект и че наемодателят няма задължение по процесния договор за наем във връзка с осигуряване посещаемост. ... Освен това в случая (и в процесния случай – бел. съдия – докладчик) и след отмяна на въведените ограничения, ответникът не е престаиал в срок няколко месечни наемни вноски и след отпадане на ограниченията за игралните зали, поради което също се налага изводът, че наемателят е във виновно изпълнение на задълженията си по наемния договор“. Тук следва да се каже, че видно от удостоверенията то ПИБ – АД, наемателят е плащал частично наемните вноски и преди обявяване на извънредното положение.

При липсата на пари, с оглед изпълнение на парични задължения, длъжникът може да се позове на стопанска непоносимост. Но възражението за стопанска непоносимост, направено в настоящото производство не може да бъде разгледано, т.к. за разлика от непреодолимата сила, стопанската непоносимост не действа автоматично. За да бъдат приложени последиците от нея, засегнатата страна следва да предяви по съдебен ред иск, като поиска от съда изменение и/или прекратяване на договора.

За пълнота на изложението следва да се каже, че в Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) , не е предвидено освобождаване на лицата, дължащи парични задължения от тези задължения, а само освобождаване в определен срок от последиците на забавата за плащане на задълженията. В разпоредбите на чл.6б и 6в се предвиди възможност, но не и задължение за държавните и местни органи да вземат решение за намаляване или освобождаване на физически и юридически лица от заплащане на наемна цена на държавни или общински имоти, но това е предоставено на тяхната преценка.

Ето защо въззивната инстанция намира, че насрещните искове за присъждане на дължимия остатък от наемната цена са основателни. Решението на първоинстанционния съд, с което са уважени, е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

На въззиваемите следва да се присъдят направените съдебно – деловодни разноси във въззивното производство, в размер на 2000.00 лева – адвокатско възнаграждение.

С оглед на гореизложеното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №573/15.03.23г., постановено по гр.д.№2547/22г. по описа на Районен съд Бургас.

ОСЪЖДА „МИКА СТИЛ“ ЕООД, ЕИК 204968719, седалище и адрес на управление: с. Яребична, 9158, общ. Аксаково, обл. Варна, представлявано от Светослав Николов Иванов да заплати на Р. И. С., ЕГН ***** от *** и А. П. Ф., ЕГН ***** от ***, сумата от 2000.00 лева - съдебно-деловодни разноси във въззивното производство.

Настоящото решение в частта, с което са уважени насрещните искове, за присъждане на обезщетение, в размера на месечните наемни вноски за периода 01.01.2021г. до 30.12.2021г., подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчване на препис от него на всяка от страните.

В останалите части е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____